כל המלים השמחות

ביום שלישי שעבר כבר הודיע יוסי סיאס שהחינוך שלו גוסס. ביום חמישי הוא הגיש בפעם האחרונה את "אהבה יומיומית". התינוק מת (כנראה באופן זמני). ו"התוספת" רשמה כל מלה

אות הפתיחה.

יוסי סיאס: "יום אחרון לאהבה. עוד מעט יירד עלי המסך. אורות אולפן יידלקו. לא יזכרו שהייתי כאן. זה טבע העולם. גלגל העולם מסתובב, וכולנו נשכחים ממנו. דלת האולפן תיסגר עלי ואני אצא מכאן ומישהו אחר יבוא כאן במקומי. אלך לחפש לי כתובת אחרת.

"הגיע זמן פרידה. הגיע זמן להגיד לכם שלום. עמוד אחרון בסיפורה של אהבה יומיומית. כל הלילה לא הצלחתי לישון. לא מוצא איפה לשים את הראש."

ברקע קטע מ"מה איתי", אריק איינשטיין וג'זי בין.

"מלים של שלום אני אומר לכם. אספתי את התקליטים שאני אוהב. אריק מרכוז, מכנאי השידור שלכם, לא מצליח להשתלט על הקול. השמש שתמיד רציתי שתבוא גם אליכם, כמו שבאה אלי. מאזיני, זה היום האחרון שלנו."

משמיע את "תמיד ישנה השמש" של הדונקים.

"שיר אהבה פרטי של הסטריינגלרס. 'אולוויין דה סאן', ושמש הולכת ללקוף לי את הפנים במקום אחר. ואתם, המאזינים, שתמיד הייתם לצידי, למרות שהיה לי קשה מאוד מסביב. היו כאלה אנשים שהפסיז אותי לבריחה. אמרו עלי דברים רעים. ואני ידעתי שאני מספר על עצמי בעיקר, אל אותם האנשים שחיפשו בתוך הרדיו הקטן מקום לנוח. מקום להישאר בני־אדם."

"ימי התום", ריטה.

"ריטה, שכל־כך הרבה פעמים השמעתי את השיר הזה. ואולי בגלל הזמן. הזמן הזה, שאין בו רחמים. זמן שאף פעם לא תושב. זמן שאף פעם לא מתחשב בנו. ומי יודע איך תקבלו אותי אתם בסיבוב השני. למי אספר את מה שאני רואה. מתי אצליח לדבר שוב על מרים, על עזרא הכלב, על סבתא חסידה ועל השכנה אסתר.

"ונעבור לאנשים שריגשו אותי הכי הרבה, התקליטים האלה, פרינס. נסיך בצבע לבן. תודה לכל המאזינים שהגיעו לאולפן. גם לעזגה המצחיקה הזו של סימה. ירח. ירח בטעם תות."

משמיע את "תחת ירח רוברבן", פרינס.

"אבא שלי שחי בחיפה, שכל בוקר אתה מתעורר לעבודת הסבלות בנמל חיפה. וכשאתה אומר שאני הבן שלך לא מאמינים לך, ואתה צריך להוציא תעודת זהות כדי שיידעו שאני בנך"

"כל־כך הרבה פעמים הזכרתי את ירח מלא. הירח במרלואו. איך הים של תל־אביב משתקף תחת הירח. אדם מטורף תחת אור ירח.

"ועוד אחר שכל־כך אהבתי. זו היתה בשבילי הכלנית מתימן. תמיד, כך אמרתי לה, בשבילי, היא מאה אחוז אשה. שושנה רמארי, עם הציפורניים והלק והעגילים. איזה כוח יש לאשה הזאת. אהבתי אותה כל־כך."

משמיע את "עוריין באן" של שושנה רמארי.

"שושנה רמארי בצבעי שמן חזקים, מדברת בשם אהבתה לשלמה. שלמה שאינגו. עוד זמרת שאהבתי לשמוע ולהשמיע לכם, אחת שכולם בעיתונים כותבים שהיא ילדה מכוערת. אבל אני אהבתי את המראה שלה. מרייסי צ'סמן קוראים לה. לוקחת מישהו בזרועות ולוקחת אותו לישון."

משמיע את "את תהיי שלי" של מרייסי צ'סמן. ומיד אחר־כך את נעימת מדור המבתבים. על רקע הנעימה הזאת מדבר.

"אני כותב לכם מכתב למחר. מכתב פרידה.

"הלילה תג לדעה המרוקאית. המימונה. והשכנה רפקה על הדלת. שמה לי מופלטה על צלחת ואמרה משהו במרוקאית מסוכבת. לא הבנתי. חיפשתי סוף דבר. מכתב שיתאים לקו הסיום. הפכתי את המגירות. פתחתי מעטפות. לא מצאתי. ועכשיו אני נפרד.

"אני כותב בדיוק שחור. יוצאות לי פתאום מהיד אותיות קטנות. אני מרגיש חלש עם עצמי והלכו לי הכוחות. מחפש משהו שיחזיק אותי. ואם היה לי עכשיו ילד כדי לשחק איתו בכדור, היה נותן לי כוח. אבל אין לי ילד עם כדור. אז אני בורח רחוק. לארמה אחרת.

"אשתוק תודשיים. חודשיים ימים. ואמלא עצמי מחדש. אלך עם תרמיל אדום על הגב ואסתכל בכל אדם מסביב. ואבקש מאלוהים שיעמיד אותי על רגליים חזקות יותר. שיעזור לי בתכנית רדיו חדשה משלי. ושייתן לי סוף־סוף ילד ואשה לאהוב.

"עוד מעט אני סוגר מעגל. שלוש שנים כמעט של אהבה יומיומית. ריגרתי כל הזמן אל עצמי, אל אותו ילד שנולד בשכונת וארדי סליב בחיפה ורצה שהרדיו יחבק אותו. שיהיה לו חבר, ולא סתם חבר, חבר של סוד. של ביחד. ובזכות שמים, ולא בזכות תעודת האוניברסיטה, הגעתי אל המיקרר פון הזה. ואל תוכו אמרתי כל־כך הרבה מלים. כל־כך הרבה סיפורי חיים. יום חמישי לאהבה, והיום יומה האחרון. לאהבה. עשרות אלפי מכתבים קראתי כאן. אפילו אם לא כל מכתב ריגש, הרגשתי מוחמא ואוהב על ששיתפתם אותי במחשבות שלכם, בסודות שלכם, ולכן סיפרתי על עצמי. על כולי. אני מרגיש פתאום, ככה באמצע מכתב הסיום, להקריש את כל התכנית הזאת להורי.

"אמא ואבא, שאהבו כל־כך הרבה, ופתאום כשנולדתי, ואני רק בן שנה אחת, נחתכו להם החיים והלכה להם האהבה. אבא שלי שחי בחיפה, שכל בוקר אתה מתעורר לע־בודת הסבלות בנמל חיפה. וכשאתה אומר שאני הבן שלך לא מאמינים לך, ואתה צריך להוציא תעודת זהות כדי שיידעו שאני בנך. ולך מוקדשת האהבה הזאת. האבא שלי,

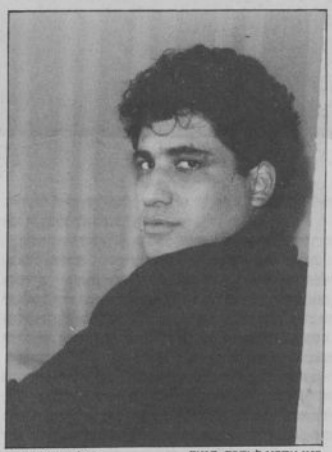

רגע אחרון לאהבה. סיאס צילום: יוסי צבקר

ששכח עצמו לרגע במקום אחר, איבר את אהבת אמי. מאז, כבר עשרים ושבע שנים הוא שותה בירה עם קוניאק. בלי סוף מערבב. והכול כדי להשכיח ממנו את הצער הגדול של הפרידה מאמי.

"ואמי, שחשבה שתוכל להתגבר על משבר האהבה, הלכה ונישאה לאיש אחר. ושמה עכשיו כיפה על ראשה. כופפה גבה לחיים, כי אין לה יותר כוח להילחם בזכרון האהבה. להורי שלי, לאבא ולאמא, שכל מכתבי האהבה ותמונות הב־לורית עם התסרוקת בשחור־לבן, לקחתי את זה מכם למזכרת. לכם אני מקדיש את סיפורה של אהבה יומיומית. מכם לקחתי את כל האהבה הזאת שעליה דיברתי. אתם הייתם גיבורי המחזה שלי. אף פעם לא דיברתי אתכם, כי אף פעם לא הייתי איתכם יחד. אתם נטעתם בי משהו חשוב שלא הצליח ללכת ממני. לא דיברתם עשרים ושבע שנים. מכאן אני עכשיו מפגיש ביניכם. נטעתם בי אהבה למרות שאותך, אבי, אני רואה אחת בשנה בקושי. ולך, אמי, שמאז שחזרת בתשובה אני מדבר איתך משפט קצר. אני זה הילד שהנצחתי את אהבתכם הפגועה בשידור יומי של אהבה יומיומית.

"וכאן אני מרשה לעצמי בפעם הראשונה לשדר שיר שכ־תבה עלי רליה כהן (שהיא קריינית בקול ישראל וזמרת – תו.ספת.). התביישתי לשדר את זה כל הזמן, אבל הנה פעם אחת. תודה, רליה.

ובין אחת־עשרה לשתים־עשרה
כך בכל יום היא מקשיבה לך
ובשאת השירים אתה קורא
פתאום היא ממריאה איתך
היא מתרוחה לקראת אחת־עשרה
צוחה לעוף החדשות
כי היא ירדעת שמיד אחרי
אתה תשמיע את האות
סזמון:
ואז בקול של משי
שאין לו, אין לו מתחרה
אתה פורט על מיתרי לבה
זה קסם שקורה בין אחת־עשרה לשתים־עשרה
לא מנסה למצוא את המיבה
לאן, לאן אתה נרשא אותה
בית שני:
בין אחת־עשרה לשתים־עשרה
אתה מדחף ומכשף אותה
אתה ידרע זאת בעת
כך בכל יום רק לשעה קלה
היא מתמברת לצלילים שלך
היא מחפשת צל לכל מלה
ומתמסרת לקולך
סזמון:
ואז בקול של משי...

"בין אחת־עשרה לשתים־עשרה היתה השעה שבה שוררה התכנית בשנה שעברה, ותודה לך, רליה כהן, שכתבת לכבודי שיר. תודה, דליה. תמיד על אותם כנפיים שייקחו אותנו לגן־עדן."

"ועוד מעט נעלה לשמים. וכולם מלמעלה ייראו קטנים, נמוכים, חלשים. תמיד הייתי אומר מול המיקרופון: הנה הילד הקטן הזה. כמו נמר אני הייתי שומע אותו. כל־כך הרבה בדרכים"

משמיע את "ציפור גן עדן" של טים הרדין.

"טים הרדין מנסה לתפוס את החלום. לא תמיד זה הולך.

"הנה עוד אחת משוגעת לגמרי. האשה הזאת. אהבתי אותה מאוד. אהבתי לגנן את מה שיש בתוכה. סינה טרנר לא שמה על אף אחד. היה את החיים שלה עד הסוף. לא רוצה יותר גיבורים. אין גיבורים."

משמיע את "אנחנו לא צריכים עוד גיבור", טינה טרנר.

"אשה שבנתה לעצמה עולם ששייך רק לה. טינה טרנר. אין גיבורים.

"ועוד מעט נעלה לשמים. וכולם מלמעלה ייראו קטנים, נמוכים, חלשים. תמיד הייתי אומר מול המיקרופון: הנה הילד הקטן הזה. כמו נמר אני הייתי שומע אותו. כל־כך הרבה בדרכים."

משמיע את "גשם" של מאיר בנאי.

"רגע אחרון לאהבה. המסך יורד. עוד מעט יצלצל השעון. אורות אולפן יידלקו. ודלת האולפן תיסגר עלי. אוהה... מישהו אחר יבוא כאן במקומי. ואני אלך לחפש לי כתובת אחרת. זהו זה. עמוד אחרון בסיפורה של אהבה יומיומית. כאן אנחנו חותמים כמעט שלוש שנים של ביחד. שלום לכם, מאזיני. באולפן היה יוסי סיאס."